

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **Z. Š.**, zast. Mgr. Janem Bučkem, advokátem, se sídlem V. Nezvala 604, Frýdek-Místek, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2022, č. j. MSK 93800/2022, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 9. 2023, č. j. 22 A 2/2023-49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1]Žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 11. 2022, č. j. MSK 93800/2022, podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 5. 5. 2022, sp. zn. MUFO 14385/2022, kterým byla podle § 129 odst. 2 a 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění rozhodném pro nyní posuzovanou věc (dále jen „stavební zákon“), ve spojení s § 115 téhož zákona a dále § 18c vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění pozdějších předpisů, dodatečně povolena stavba s názvem „*Rodinný dům Kalus p.č. X*“ na pozemcích parc. č. XA a XB v k. ú. N. V. u F. nad O.

[2]Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 20. 9. 2023, č. j. 22 A 2/2023-49, žalobu proti tomuto rozhodnutí žalovaného zamítl.

[3]V odůvodnění rozsudku krajský soud nejprve posoudil námitku žalobkyně ohledně způsobu doručování ve správním řízení. Konstatoval, že žalovaný postupoval zcela v souladu se zákonem č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, přičemž doložka konverze dokumentu v listinné podobě obsahovala všechny náležitosti stanovené v § 25 odst. 2 citovaného zákona. Uvedenou námitku proto vyhodnotil jako nedůvodnou. Krajský soud dále citoval § 129 odst. 3 větu druhou stavebního zákona. Uvedl, že žalovaný nepochybil, pokud se nezabýval žalobkyní namítanou absencí odkazu na hmotněprávní ustanovení týkající se rozhodnutí o umístění stavby ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývalo, že projednávaná stavba byla posouzena v souladu s § 129 odst. 3 stavebního zákona podle všech hledisek vyžadovaných právními předpisy, přičemž správní orgán I. stupně své závěry řádně odůvodnil. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce žalobkyně, že z rozhodnutí žalovaného nebylo zřejmé, se kterým územním plánem měla být projednávaná stavba v souladu. Z obsahu závazného stanoviska Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 16. 8. 2022, č. j. MSK 100802/2022 (dále jen „závazné stanovisko ze dne 16. 8. 2022“), kterým bylo potvrzeno fiktivní závazné stanovisko Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí, odboru regionálního rozvoje a stavebního úřadu (dále jen „fiktivní závazné stanovisko“), totiž vyplývalo, že v řízení o dodatečném povolení stavby byl stavební záměr posuzován podle územního plánu Frýdlant nad Ostravicí ve znění změny č. 1 a změny č. 2. Žalobkyně se ostatně mohla se všemi podklady řízení seznámit. Krajský soud závěrem konstatoval, že žalovaný ve vztahu k otázce likvidace dešťových vod citoval odůvodnění závazného stanoviska Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, jímž byl vázán. Formulací „provedenou změnou“ pak správní orgán I. stupně myslel změnu v území v souvislosti s řešenou stavbou, přičemž stavební úřad posuzoval stavbu z hledisek uvedených v § 90 stavebního zákona, jelikož stavba již byla realizována. Krajský soud se proto ztotožnil se závěry žalovaného.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4]Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou blanketní kasační stížnost, v níž označila důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[5]V jejím doplnění, jež Nejvyšší správní soud obdržel v zákonné měsíční lhůtě, nejprve namítla, že krajský soud pouze zopakoval závěry žalovaného, podle nichž se správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí řádně zabýval všemi kritérii stanovenými v § 90 odst. 1 stavebního zákona, aniž by na ně jakkoli konkrétně reagoval. Stěžovatelka má proto za to, že nadále není zřejmé, zdali je rozhodnutí žalovaného přezkoumatelné. Uvedené platí tím spíš, pokud v doplnění žaloby namítla, že uvedení hmotněprávního ustanovení, podle něhož je rozhodováno, ve výroku správního rozhodnutí je nezbytné zejména z hlediska jeho přezkoumání v odvolacím řízení. V této souvislosti odkázala na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012 - 57, publ. pod č. 3268/2015 Sb. NSS, a doplnila, že odkaz na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 7. 2004, sp. zn. II. ÚS 583/03, nebyl novou žalobní námitkou, nýbrž návrhem důkazu, kterým chtěla podpořit svou žalobní argumentaci a který není omezen lhůtou stanovenou v § 71 odst. 2 větě třetí s. ř. s. K uvedenému návrhu se však krajský soud nevyjádřil, čímž

pokračování

připustil absenci hmotněprávních ustanovení upravujících umístění předmětné stavby s ohledem na změnu v území spočívající ve svedení odpadních vod novou společnou kanalizací do vodoteče, kterou správní orgán I. stupně ve výroku svého rozhodnutí nezohlednil a k níž žalovaný nepřihlédl, neboť neupřesnil či nevyloučil, že „provedená změna“ se umístění stavby netýká a nijak ji v tomto ohledu nekonkretizoval. Rozsudek krajského soudu je tak podle stěžovatelky nepřezkoumatelný. Navíc námitku ohledně závazného stanoviska ze dne 16. 8. 2022 krajský soud posoudil pouze formalisticky tím, že citoval příslušné závěry žalovaného. Z nich přitom není zřejmé, se kterým územním plánem obce Frýdlant nad Ostravicí je předmětná stavba v souladu. V odůvodnění napadeného rozsudku však krajský soud pouze odkázal na obsah zmíněného závazného stanoviska, aniž by zaujal vlastní názor k jeho přezkoumatelnosti, a proto je napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

[6]S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[7]Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti nejprve uvedl, že svým rozhodnutím ze dne 29. 9. 2021, č. j. MSK 119822/2021, deklaroval, že veřejnoprávní smlouva ve věci předmětného stavebního záměru, jež měla nahradit územní rozhodnutí podle § 79 stavebního zákona a stavební povolení podle § 108 téhož zákona, nenabyla účinnosti, a stavebníkům tak nevzniklo právo umístit a provést stavbu. Stěžovatelka má s ohledem na uvedené i nadále mylně za to, že správní orgán I. stupně byl povinen v jeho rozhodnutí ve výroku odkázat na ustanovení stavebního zákona, podle nichž se stavba umísťuje. Zdůraznil, že předmětná stavba již byla realizována a výrokem rozhodnutí o dodatečném povolení stavby nemohlo být rozhodováno o jejím umístění. Žalovanému proto není zřejmá spojitost posuzované věci s odkazovaným nálezem Ústavního soudu ze dne 21. 7. 2004, sp. zn. II. ÚS 583/03. Dále uvedl, že správní orgán I. stupně postupoval plně v souladu s § 129 odst. 2 stavebního zákona. Z odůvodnění jeho rozhodnutí i napadeného rozsudku je současně zřejmé, z jakého znění územního plánu obce Frýdlant nad Ostravicí správní orgán I. stupně při posuzování věci vycházel. V této souvislosti připomněl, že správní orgány jsou povinny rozhodovat na základě skutkového a právního stavu platného v době vydání rozhodnutí. Uzavřel, že krajský soud se všemi námitkami stěžovatelky řádně zabýval.

[8]S ohledem na tyto skutečnosti žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení kasační stížnosti

[9]Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Stěžovatelka v kasační stížnosti odkázala na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[10]Podle písm. a) zmíněného ustanovení, *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.* Podle písm. b) téhož ustanovení, *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon*

v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Konečně podle písm. d) tohoto ustanovení, kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[11] Stěžovatelka v kasační stížnosti v podstatě zopakovala svou argumentaci, kterou uplatnila již v žalobě a jejím doplnění. Nejvyšší správní soud s ohledem na to, jakým způsobem byly formulovány uplatněné kasační námitky, na ně rovněž pouze v obecné míře v tomto rozsudku reaguje. Kasační přezkum je totiž možný jen v rozsahu, v jakém k tomu stěžovatelka svou formulací kasačních námitek vytvoří prostor. Řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem nemůže být jakýmsi druhým pokusem ještě jednou a z pohledu stěžovatele lépe uvážit o tomtéž. Nejvyšší správní soud není povinen ani oprávněn domýšlet za stěžovatelku argumenty, neboť takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, či ze dne 3. 12. 2020, č. j. 7 Afs 251/2020-29).

[12] S uvedeným souvisí rovněž námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, jejíž důvodnost by sama o sobě stačila k jeho zrušení. Již v rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, Nejvyšší správní soud akcentoval, že „není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na niž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá.“ V obdobném duchu se nese i navazující judikatura, která zásadně pohlíží na nevypořádání žalobních námitek jako na důvod pro zrušení rozhodnutí soudu (srov. kupříkladu rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2009, č. j. 8 Afs 73/2007-78, či ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 Afs 113/2009-69). Bohatá rozhodovací činnost se váže též k otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z důvodu jeho nesrozumitelnosti (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 94/2007-107, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75, či ze dne 22. 9. 2010, č. j. 3 Ads 80/2009-132).

[13] V nyní posuzované věci nicméně Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným neshledal. Z odůvodnění rozsudku je seznatelné, jakými úvahami se při rozhodování věci řídil a k jakým závěrům po posouzení všech relevantních skutečností případu dospěl. Stěžovatelka konkrétně namítla, že se krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku omezil na zopakování závěrů žalovaného, aniž by na ně jakkoli sám reagoval, a zároveň neposoudil přezkoumatelnost závazného stanoviska ze dne 16. 8. 2022. Nejvyšší správní soud však konstatuje, že sama stěžovatelka v žalobě proti rozhodnutí žalovaného i v jejím doplnění zejména citovala závěry žalovaného

pokračování

uvedené v jeho rozhodnutí, případně vlastní odvolací argumentaci. Za takové situace je nutno zdůraznit, že rozsah a podrobnost soudního přezkumu předurčuje právě kvalita žalobních bodů. Jinak řečeno, pokud stěžovatelka v žalobě v podstatě pouze citovala závěry žalovaného, s nimiž vyjádřila pouhý obecný nesouhlas, aniž by namítla cokoli konkrétního, nelze krajskému soudu vytýkat, že v případě, kdy se ztotožnil s odůvodněním rozhodnutí žalovaného, jeho závěry se souhlasnou poznámkou vzal za své. Přesto je z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, že se námitkami stěžovatelky uplatněnými v žalobě, byť tak učinil pouze stručně, řádně zabýval. Pokud jde o námitku stěžovatelky, že se krajský soud nevypořádal s otázkou přezkoumatelnosti závazného stanoviska ze dne 16. 8. 2022, Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka v žalobě ani v jejím doplnění nic konkrétního proti obsahu zmíněného závazného stanoviska nenamítala. Nelze proto vytýkat krajskému soudu, že se jeho odůvodněním podrobně nezabýval.

[14] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nebyl naplněn.

[15] Stěžovatelka dále namítla, že jí nadále není zřejmé, zdali je rozhodnutí žalovaného, resp. správního orgánu I. stupně přezkoumatelné. Trvá totiž na námitce, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně absentují všechna hmotněprávní ustanovení, podle nichž rozhodl. Podle stěžovatelky je tato skutečnost podstatná zejména pro přezkum správního rozhodnutí v řízení o opravných prostředcích.

[16] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se stěžovatelkou, že součástí obsahových náležitostí správního rozhodnutí jsou podle § 68 odst. 2 správního řádu rovněž ustanovení, podle nichž správní orgán rozhodoval. V nálezu ze dne 21. 7. 2004, sp. zn. II. ÚS 583/03, na který ostatně stěžovatelka v kasační stížnosti odkazovala, Ústavní soud potvrdil, že ve výroku rozhodnutí musí být uvedeny právní předpisy, a to jak hmotněprávní, tak procesněprávní, podle nichž bylo rozhodováno. V usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012-57, bylo dále rozvedeno, že popsanou povinnost správní orgán splní, pokud tento odkaz uvede ve výrokové části, a to včetně jejího návěti (záhlaví).

[17] V posuzovaném případě však správní orgán I. stupně uvedené povinnosti dostál. Ve výroku svého rozhodnutí totiž odkázal na § 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona a dále § 115 téhož zákona. Již krajský soud současně stěžovatelce správně vysvětlil, že podle § 129 odst. 3 věty druhé stavebního zákona dodatečné povolení stavby v příslušném rozsahu nahrazuje územní rozhodnutí o umístění stavby podle § 79 stavebního zákona. V tomto ohledu lze souhlasit s žalovaným, že vzhledem k citované právní úpravě již předmětná stavba nebyla opětovně umísťována, resp. o jejím umístění správní orgán I. stupně nerozhodoval podle § 79 stavebního zákona, nýbrž toto rozhodnutí nahradil právě zmiňovaným dodatečným povolením stavby podle § 129 stavebního zákona.

[18] Nejvyšší správní soud má za to, že v posuzovaném případě nebylo povinností správního orgánu I. stupně odkázat ve výroku svého rozhodnutí rovněž na § 79 stavebního zákona, pokud řádně odkázal na § 129 téhož zákona, podle něhož ostatně v řízení o dodatečném povolení stavby rozhodoval. Pokud stěžovatelka v této souvislosti akcentovala zejména přezkum rozhodnutí správního orgánu I. stupně, v němž muselo být žalovanému zřejmé, na základě jakých ustanovení právních předpisů správní orgán I. stupně rozhodoval

a podle jakých kritérií tak činil, je v posuzovaném případě z odůvodnění rozhodnutí žalovaného zřejmé, že se žalovaný všemi rozhodnými skutečnostmi řádně zabýval. Jinak řečeno, žalovaný řádně přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a to ze všech hledisek a podle všech ustanovení právních předpisů, podle nichž rozhodl rovněž správní orgán I. stupně. Stěžovatelka ostatně v kasační stížnosti nenamítala opak. Absence odkazu na § 79 stavebního zákona ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně proto nebylo překážkou jeho řádného přezkumu v řízení o opravných prostředcích a nepředstavuje ani jeho vadu.

[19] Pokud krajský soud výslovně nevypořádal odkaz stěžovatelky na nález Ústavního soudu ze dne 21. 7. 2004, sp. zn. II. ÚS 583/03, nejedná se o vadu napadeného rozsudku, která by měla vliv na jeho zákonnost. Jak ostatně stěžovatelka uvedla, na citované rozhodnutí odkázala na podporu své žalobní argumentace, kterou však krajský soud řádně vypořádal. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval již výše, zabýval se rovněž její námitkou o absenci odkazu na všechna hmotněprávní ustanovení ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, podle nichž rozhodoval.

[20] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatelky, že krajský soud připustil absenci hmotněprávních ustanovení upravujících umístění předmětné stavby s ohledem na změnu v území spočívající ve svedení odpadních vod novou společnou kanalizací do vodoteče, kterou správní orgán I. stupně ve výroku svého rozhodnutí nezohlednil a k níž žalovaný nepřihlédl, neboť neupřesnil či nevyloučil, že „provedená změna“ se umístění stavby netýká a nijak ji v tomto ohledu nekonkretizoval.

[21] Krajský soud již v odst. 14 odůvodnění napadeného rozsudku konstatoval, že otázkou likvidace odpadních vod se zabývalo zejména závazné stanovisko Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 24. 8. 2022. Uvedeným závazným stanoviskem byl žalovaný vázán, a proto z něj při posuzování věci vycházel. K formulaci „provedená změna“ přitom z odůvodnění rozhodnutí žalovaného vyplývá, že se týká změny v území posuzované z hledisek uvedených v § 90 stavebního zákona, a to s ohledem na skutečnost, že již byla předmětná stavba realizována. Z uvedeného vyplývá, že správní orgán postupoval zcela v souladu s § 129 odst. 3 téhož zákona. Nejvyššímu správnímu soudu proto není zřejmé, z jakých důvodů měl správní orgán I. stupně podle názoru stěžovatelky konkretizovat ve výroku svého rozhodnutí změnu ve způsobu likvidace odpadních vod spočívající v jejich svedení novou společnou kanalizací do vodoteče. Pokud má stěžovatelka v této souvislosti za to, že tak měl správní orgán I. stupně učinit s ohledem na znění § 79 stavebního zákona, tedy že měl rovněž uvedené ustanovení citovat ve výroku svého rozhodnutí, Nejvyšší správní soud odkazuje na již výše citované závěry. Jinými slovy, ani uvedená námitka stěžovatelky nemá vliv na závěr, že správní orgán I. stupně nepochybil, pokud ve výroku svého rozhodnutí necitoval § 79 téhož zákona.

[22] Nelze souhlasit ani s tím, že z rozhodnutí žalovaného nadále nevyplývá, se kterým územním plánem obce Frýdlant nad Ostravicí je předmětná stavba v souladu. Uvedenou námitkou se zabýval již krajský soud v odst. 13 odůvodnění napadeného rozsudku, přičemž konstatoval, že tato skutečnost je dostatečně zřejmá z odůvodnění závazného stanoviska ze dne 16. 8. 2022, s nímž se mohla stěžovatelka v průběhu odvolacího řízení řádně

pokračování

seznámit. Stěžovatelka ostatně v kasační stížnosti proti tomuto závěru krajského soudu ničeho konkrétního nenamítla.

[23] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že krajský soud posoudil všechny sporné právní otázky správně a rozhodnutí vydaná správními orgány nebyla zatížena vadami, která by měla za následek jejich nezákonnost či nepřezkoumatelnost. Ani důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. tak nebyly naplněny.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně podle § 60 odst. 1 věty první a § 120 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Stěžovatelka v něm totiž neměla úspěch a procesně úspěšnému žalovanému v něm nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. května 2024

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu